

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 3943 van 23 november 2007
in de zaak X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Pakistaanse nationaliteit, op 20 november 2007 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 13 november 2007 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2007, waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 november 2007 om 17 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is een uitgeprocedeerde asielzoeker wiens aanvragen tot machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) op 23 november 2005 en 7 februari 2006 respectievelijk niet in overweging genomen en onontvankelijk verklaard werd.

1.2. Op 13 november 2007 kreeg verzoeker naar aanleiding van een administratieve controle het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd: *“(‘...) artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal paspoort met geldig visum; artikel 7, eerste lid, 8°: oefent een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige/in ondergeschikt verband uit zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging; Geen arbeidskaart- PV nr (...)”.*

2. Bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

2.1. In fine van zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat zijn vrijlating zich opdringt.

2.2. Artikel 71 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving die genomen is met toepassing van, onder meer, artikel 7 van dezelfde wet, zoals in casu het geval is, tegen die maatregel beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is derhalve niet bevoegd om kennis te nemen van de vordering in zoverre de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevraagd van de beslissing tot vrijheidsberoving.

3. Voorwaarden met betrekking tot de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Krachtens de artikelen 39/82, §2, van de vreemdelingenwet en 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

3.2. Wat de bovenvermelde derde voorwaarde betreft, bepaalt artikel 43, § 1, van het PR RvV dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

3.3. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een uitzonderlijk en ongewoon karakter. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Om deze redenen moet de verantwoording door de verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid evident en dus op het eerste gezicht onbetwistbaar zijn. De procedure kan daarom slechts aangewend worden in de enkele gevallen dat het spoedeisend karakter van de zaak ofwel voor iedereen duidelijk is, ofwel door de verzoekende partij duidelijk wordt aangetoond aan de hand van precieze en concrete gegevens. Deze bewijslast is tweeledig: de verzoekende partij moet

aantonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en dat zij bij het instellen van de vordering met de vereiste spoed, diligentie en alertheid is opgetreden.

3.4. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift geen verantwoording bevat van het uiterst dringende noodzakelijk karakter van de vordering tot schorsing, wat op zich een reden is om de vordering te verwerpen. Ter zitting verklaart de raadsman van verzoeker daarenboven dat verzoeker nog niet kan gerepatriëerd worden, aangezien de cel identificaties van de Dienst Vreemdelingenzaken (CID) nog stappen aan het ondernemen is om een doorlaatbewijs te bekomen van de Pakistaanse autoriteiten voor verzoeker. De raadsman van verzoeker stelt in dit verband dat de statistieken aantonen dat bijzonder weinig doorlaatbewijzen bekomen worden van de Pakistaanse overheden. De raadsman van verzoeker stelt ter zitting dat het kernpunt van de betwisting dan ook niet is, het gevaar dat hij loopt bij repatriëring, maar het onnodig opnemen van verzoeker in een gesloten centrum. De verklaringen van de raadsman van verzoeker ter zitting ontnemen het uiterst dringende noodzakelijk karakter van de vordering tot schorsing. De opname in een gesloten centrum vormt daarenboven een maatregel van vrijheidsberoving die, zoals hierboven reeds gesteld werd (zie supra punt 2.), overeenkomstig artikel 71 van de vreemdelingenwet kan aangevochten worden bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank.

3.5. Er is niet voldaan aan een van de voorwaarden zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zeven door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

M. EKKA

